

ПИСМО

Азъ искамъ да ти пиша, и незнамъ —
ржката ми отпада уморена,
и въ сѣнкитѣ, въ които гасна самъ,
прочитамъ свойта повесть неотмѣнна.

И всѣка вечеръ, тихъ и угорченъ,
подъ лампата въ забравения жгълъ,
азъ виждамъ и разбирамъ ужасенъ,
че нѣкога тѣй много съмъ те лъгалъ.

Прости! Азъ много късно те познахъ —
виновенъ съмъ предъ тебе и предъ Бога!
И вѣрвай: тѣй е тежъкъ моя грѣхъ,
че искамъ да ти пиша — и не мога.